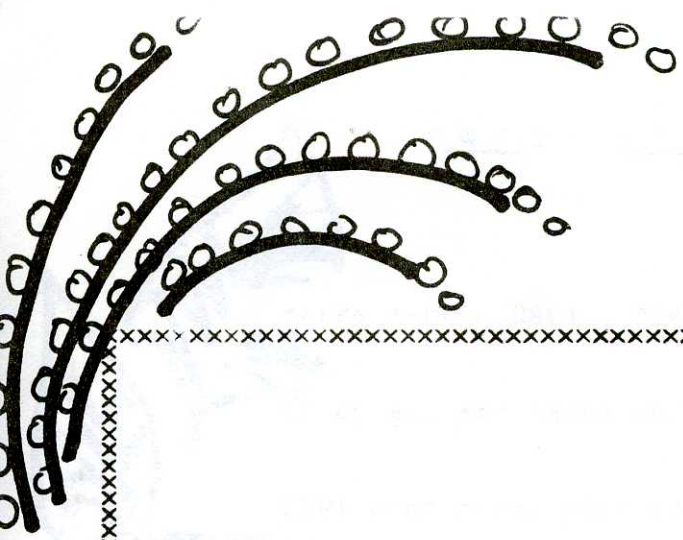

יציאת מצרים (ארכיון)

6.4.84

65/11

קוראים יקרים.

כעבדים נאמנים אנו שבים אליכם בשלישית . וגם לזאת יקרא
 התמדה , שהרי גם בלהתחיל, להפסיק, ושוב להתחיל יש מן
 מחזוריות המדברת בעד עצמה.
 סיסמתינו היא קוראים כותבים קוראים ודיו לחכימא
 ברמיזא

המערכת .

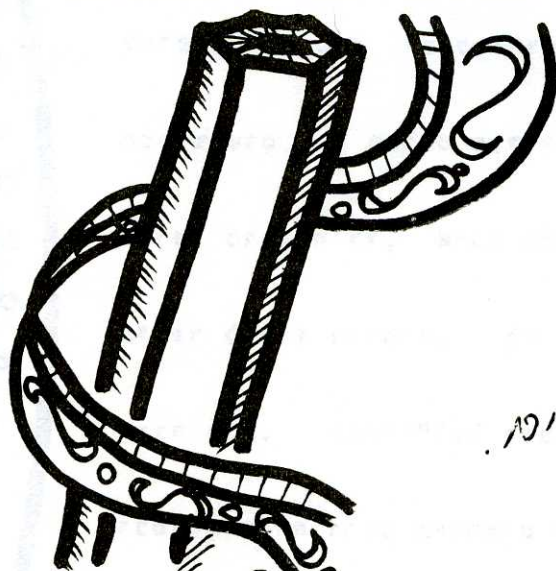
המערכת - י.ש.

הגהה - י.ש.

הצפסה - י.ש.

עטור - י.ש. פירנץ

המייסד - משה בן-חיים

כנרת ספריה

עיתון

"שם ספרה"

לחבריה

בחודש פברואר 1982, "כל סוטה" התעורר לחיים חדשים לפעם השנייה וברכנו על כך אז. אבל התחיה החזיקה מעמד שנה וחצי בלבד, מספר 56 מחודש אוגוסט 1983 ליחר דיוק, ושוב עלון "הצעירים בלב ובנפש" גסס. ולפני הגסיסה,

הח"מ כתב מאמר פרידה לעלון כי לפי דבריו, הסערה שהשתוללה בתוך המשק המחוצה לו בגלל התבסאויות שונות בעלון היתה עבורו הוכחה שאמנם הוא

חושב שהוא נשאר "צעיר בלב ובנפש" אבל בוודאי אינו כבר צעיר במחשבה והיחסינות לערכי יסוד של חיים בצוותא. והנה, יש לנו שוב התעוררות

לחיים חדשים, לפעם השלישית. ואיך אפשר שלא לברך על היוזמה המחודשת?

כאשר הזמנתי את עצמי לישיבת המערכת ונסיתי להסביר שכל מה שראוי

להדפס ולפרסום יכול להופיע ב"דברי הכפר", הוברר לי מעל לכל צל של

ספק שישנם כמה חברים צעירים שברצונם להגיד משהוא אבל, בגלל סיבות

שאינן מובנות לי, אינם מסוגלים להעלות את מחשבותיהם על הנייר אם זה

מיועד לעלון הוותיק. לא הגיוני אבל עובדה! לכן, לברך על היוזמה,

צווה הוא. לאחל "לכל סוטה" חיים ארוכים ומגוונים ומלאים כל טוב.

ובסוף, היות ורוב הקוראים של "כל סוטה" יהיו, כמו בעבר, חברים שהם

מבוגרים יותר ומהווים ציבור הקוראים הנאמן והקבוע של "דברי הכפר".

ברצוני להציע לעורכים להוסיף מדור לעלון שיהיה מפתח והסבר לכל המילים

ובטואים החדשים שיופיעו בו.

בהצלחה! המייסד.

* מדו"ח התעסוקה של ועדת כוח אדם עולה כי "בענף הילדים" ישנו עודף

מורגש של עובדים. מספרות עומדות בשער חסרות תעסוקה. המפעל "מפגז"

בעובדים ואבטלה סמויה שוררת במקום. מיני פשוט לא יודע מה לעשות

עם עודף האנשים והועלה הרעיון של שבוע עבודה מקוצר עקב האינפלציה

בכח אדם.

* מכובדים ממחנה "האספניקים" ומכובדים אחרים מן המחנה השני פושים

"סולחה" כדאי לבוא יהיו סטייקים, צ'יפס ובירה.

* איציק היחקבל לחבמות.

* אד משיח הבין את הסרט של יום שישי בערב.

* לשמעון האקונום יצא "שם" בסביבה של אחד שיודע לחסוך ו

המזון ולהישתמש בעודפים להשקעות בבורסה. הוא הוזמן לכמה משקים על

מנת להדריך ולהרצות בנושא.

* קבוצת הרוגבי שלנו שוב לא הכזיבה במשחק האחרון נהרגו ארבעה וכרע

הם מחלימים מפציעתם הקשה. שני פצועים קשה חזרו לשגרה האפורה לאחר

ארבעה ימי אירוח במלון רמב"ם בחיפה.

* לאחר הסרט "מקס (מדר) הזועם" ניראו החברה מחברת הילדים מסתובבים

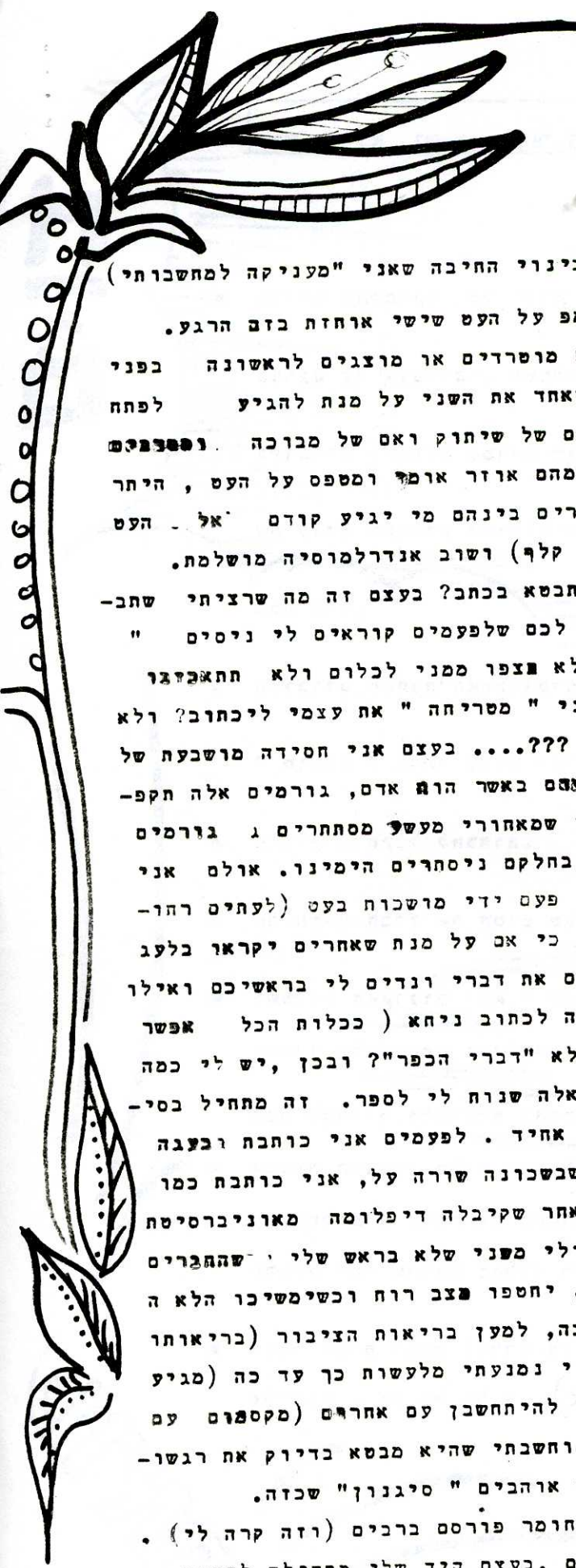
על הפק - פק של הלול. (א.צ.ן מוסב שם וחזיק)

ש ל ו ם

ש ב ת

XXX

פורמא

צריך להתחיל ליכתוב ואיפשרו בראשי, הדיירים (זהו כינוי החיבה שאני "מעניקה למחשבותי) מחרוצים, ניתקלים באחד בשני, אך מסרבים לתפוס טרמפ על העט שישי אוחת בזב הרגע. לא תמיד זה ככה אבל דיריו של ראשי. אבל תמיד כשהם מוטרדים או מוצגים לראשונה בפני אחרים, הרי שהם מאבדים את שליטתם העצמית, דוחפים האחד את השני על מנת להגיע לפתח היציאה. כשהופ ! מגיעים המה עדין, חוטפים עוית אם של שיתוק ואם של מבוכה. נפספסים לעלות על העט המצפה להם בכליון עינים. ובסוף אחצ מהם אזור אומד ומספס על העט, היתר מתקנאים בו על אומץ ליבו ואצים שועטים אחריו. מתחרים ביניהם מי יגיע קודם אל העט הקטן והאומלל (גם כשניספתי עט גדול יותר, לא הלך לי קלף) ושוב אנדרלמוסיה מושלמת. נכון שצירתי לכם תמונה מושלמת על " כמה קשה לי להיתכסא בכתב? בעצם זה מה שרציתי שתב- ינו ועל כן אשאיר את תמונת המצב כמות שהיא ולא אספר לכם שלפעמים קוראים לי ניסים " (איזה מזל שאתם לא שזה מסתדר לי לפעמים. באופן זה לא מצפז ממני לכלום ולא תתאכזבו במידה וציפיותיכם לא ימולאו). אז איך זה שבכל זאת אני " מסריחה " את עצמי ליכתוב? ולא סתם באופן חד פעמי כי אם קבוע ? ומה גם שב"כל סוטה" ???.... בעצם אני חסידה מושבעת של גורמים, נסיבות וסיבות. אני מאמינה שבכל מעשיו של האדם באשר הוא אדם, גורמים אלה תקפ- ים (ועל זה אני חייבת לומר "פילוסופיה בגרוש"). מובן שמאחורי מעש מסתתרים גורמים סיבות ונסיבות (לפי גירסתי) אשר בחלקם גלויים בפני ובחלקם נסתרים הימניו. אולם אני אגלה באונצפסם רק את אלה שנוח לי לספר עליהם. מידי פעם יזי מושכות בעט (לעתים רחוקות ללא כחל ושרק). לא סתם בשביל עצמי (כי מה הסעם), כי אם על מנת שאחרים יקראו בלעג (ז) כל לבטע עצמי). אני מדמינת לעצמי כיצד אתם קוראים את דברי ונדים לי בראשיכם ואילו יכולתי לשחול מילים בפיותיכם לבטח הייתם אומרים: רוצה לכתוב ניהא (ככלות הכל אפשר לסבול זאת), אבל למה לא ב"דברי הכפר"? אז למה באמת לא "דברי הכפר"? ובכן, יש לי כמה סיבות טובות לא לעשות זאת וכהרגלי בקוצר אפטר רק על אלה שנוח לי לספר. זה מתחיל בסי- ננון כתיבה צניגמר בחוכן. סיגנון הכתיבה שלי מאד לא אחיד. לפעמים אני כותבת ובעגה רחובית נוסח ג'ימונה (דימונה בלע"ז), לעתים רחוקות כשבשכונה שורה על, אני כותבת כמו שות חנכית ולעתים עוד יותר רחוקות אנו מתבטאות כמו אחר שקיבלה דיפלומה מאוניברסיטת יייל", אז למה בכל זאת אני לא כותבת ל"דברי הכפר"? אולי משני שלא בראש שלי : שהתגורים דפדפו ב"דברי הכפר", יקראו את " ביננו לבין עצמנו", יחטפו מצב רוח וכשימשיכו הלא ה יראו את מה שעלולה הייתי לכתוב ויתקפלו לשניים. ככה, למען בריאות הציבור (בריאותו נפשית) המעורעת ממילא (ומי שלא חושב ככה שיקום), אני נמנעתי מלעשות כך עד כה (מגיע י צל"ש לא ?). נוסף לזאת אני מן אחת כזאת שכותבת בלי להיחשבבן עם אחרים (מקסמום עם צמי), אם קרה ורציתי להתבטא במילה בוסה (תכלס גסה) וחשבתי שהיא מבטא בדיוק את רגשו- ילא הייתי מעלה על דעתי להשמיטה מפני ש"דברי הכפר" לא אוהבים " סיגנון" שכזה. ס לא הייתי רוצה לשמוע ביקורת על כתיבתי עוד לפני שהחומר פורסם ברבים (וזה קרה לי). שנון סיבות נוספות אבל לא רוצה להמשיך ולהעלותם במילים, בעצם היד שלי מתחילה לחרוק העט מנסוף משקל אז אעצה. " בקיצור " מכאן נולד שצלי הצורך בעיתון ליבראלי או לפחות

בעל תדמית "כזאת אשר יוכל לאפשר לי ולשכמותי להתבטא כראות עינים. במידה ועינכם עדיין עוקבות (בדביקות, אני מקווה) אחרי הקשקש שלי היתי רוצה " לנחם " אתכם בכך שאני תיכף גומ - רת (ליכתוב). לפני כן אומר שכל שאני נשמעת מהחלת, כוונתי רציניות בתכלית, ואני מתכוון ונת לכל מילה. אם חלילה אפגע או שכבר פגעתי (שאלת תם) באי מי מן הקוראים או אפי מבקשת סליחה מראש (על משקל של תודה מראש) אז סעו לשלום (בראש אחד איתי) וקריאה מהנה (ולרגע התלבסתי אם לכתוב קריאה מהנה או קריאה מהנה אבל כמו שאתם רואים, החלטתי).

נ.ב. כפעם הבאה שאכתוב אשתדל לגשת לגופו של עניין.

ניקול (x x x)

פורים חלף עבר, אך אמנות התחפושות לא חלפה עימו. מטבע החברה האנושית נוטה לגלות טפח ולכסות טפחיים, לעטות מסיכות ותחפושות אשר לא בשם יקראו.

האדם יצר לו מערכת יחסי אנוש כה מסובכת, אשר בתוכה קל לו (לעתים נוח יותר) לאבד את צלמו ולעטות לו צלם אחר. להעלות על הפנים ארשת חסדנות כאשר זאת אינה בנימצא, אך ורק שפני שארשת זאת תעניק לו נקודות טובות בחוגים מסויימים לחייו על מנת להתחפף.

להשמיע מילים שאוהבים לשמוע.

להצחיק...

להיתאכזר...

להיתחנף... ועוד כיוצא באלה.

לא כל התנהגות היא תחפושת. (שהרי בכדי להיתחפש כל הזמן מבלי להתערטל כלל, דרוש כישרון

בכמיות גדולות ומעטים ביננו מסוגלים לזאת). לפעמים האדם מתעורר בבוקרו של, עייו עצבנו ברוגז עם העולם. קם ממיטתו וכבר הוא בדרכו אל עבודתו רצון עז תוקפו להדביק אגרוף לפניו של האדם ודאשון בו יתלל, אולם בהיתקלו בו, הוא מורח על פניו חיוך מאוזן לאוזן ואפילו סורח לשאול מה נשמע (ברור שבלי לטרוח לקבל מענה). ולפעמים מישוהו משמיע בדיחת קרש וצוחקים, כי לא נעים. קורה לא פעם לאדם שפשוט לא בא לו לעבוד אולם בכל זאת הוא בא לעבודה ולא מאימת מצפוננו, כי אם מאימת הציבור. כמעט לכל אדם סיגנון אישי משלו, אך רבים ולא מעטים זונחים את סיגנונם למען סיגנונות שבאופנה.

כמעט לכל מקום אשר אליו יפנה האדם, יעטה הוא מסיכה "רומאית" לפניו. (ברומא תתנהג כמו רומאי). ובכל זאת באותו עץ העומד בשלכת הסתיו המישיר עליו מגופו, עלה לאחר עלה, מאבד את כסותו לרוח המנשבת ולאמא אדמה ויחשוף עצמו עירום ועריה.

כן האדם בעיתות משבר ישיר מעליו תחפושת לאחר תחפושת, ויעמוד עירום ועריה למול חיציה הקטלנים של החברה. עד כמה שפר עלינו גורלנו, שאנו הסובים שמתחפשים, שכך אנו מגעים על עצמנו בפני עצמנו.

(x x x x x x x x)

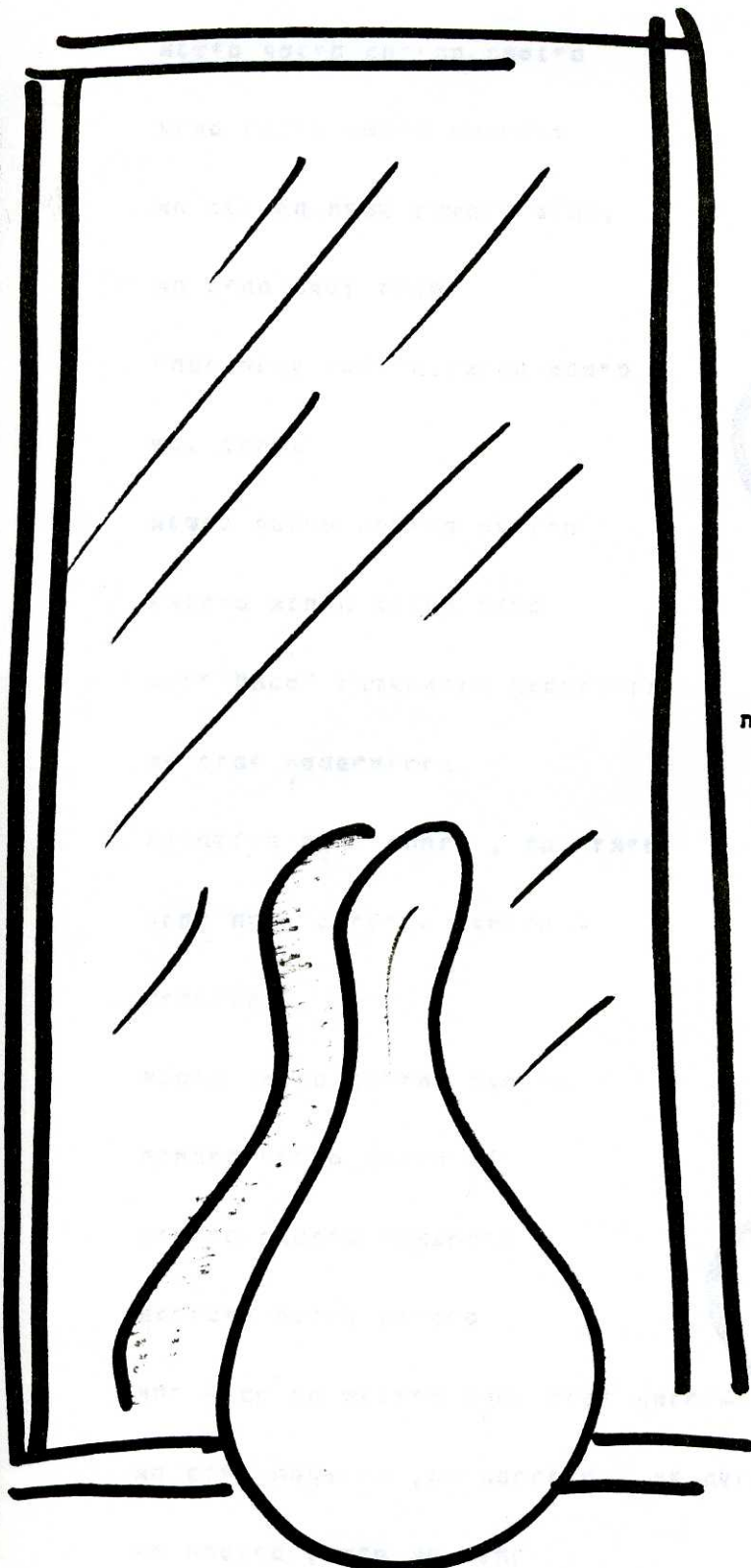
אנשים קטנים בחייהם הקטנים
אותם דברים קטנים מפעילים
את בלוטות הדמע והשחוק שלהם,
את ביתם הקטן והנח
יתפו אותן הסינות, ואותם שפטים
שם, בחוץ.

אנשים קטנים בחייהם הקטנים
נאנחים אנחות קטנות בערב
אחרי "מבט" והשקופיות הצבעוניות
של נופי הסמפרטורות.
את מעלות הקור והחום, הם רואים
אותו הדבר בעיניהם הקטנות -
הזהירות.

אנשים קטנים בחייהם הקטנים
דוחפים ידיים קטנות אל
כיסיהם הקטנים ומאגרפים
אגרופים קטנים מזיעים
אחר - כך הם שונאים בקטן ולפי התור -

את כלי-התקשורת, את הסרבנים, את הערבים
את השכנים, איש את רעהו
ואת עצמם.

(המשך בעמוד הבא...)

(המשך בעמוד הבא...)

אנשים קטנים בחייהם הקטנים

כשהם שונאים את עצמם,

הם הולכים ובוחרים את דמותם

הנבזית במראה - שם הם

נראים גדולים ומפילי מורא

גברים עשויים ללא - חת

דוהרים בערבות המזרח - התיכון

והחלב נחבץ לחמאה

כנודות העור התלויים לצדי האוכף

המרוקם של סנסי - הפרא שלהם,

אז הרוח שורק באזניהם הקטנות - הגדולות

שירי דם וברזל ותהילה, המתסיסים

את דמם הרפה בעורקיהם

הקטנים, המתכווצים

אנשים קטנים בחייהם הקטנים

מהדקים היטב את ביתם

סביב לגופם הקטן והחלש

בצאתם מעולם המראה,

מתיראים עד מות:

פן יבוא מישהוא ויצמיד

מסען קר של תקוה

אל אחוריהם החשופים, הקטנים

אנשים קטנים בחייהם הקטנים

מחיס כמו בועות באופרה - הסבון

של חייהם הקטנים, הקטנים

כמו אז, עת ראו אנשים קטנים אחרים

מחיס "במבט" על המסך הקטן. ולפני הסוף

- לפני הטמפרטורות ושקופיות הנוף הצבעוניות -

אמרו אחד לשני בקול קטן -

בעצם, אז מה?

אחר - כך באו אנשים קטנים וקברו

אותם היטב בתוך קברים קטנים.

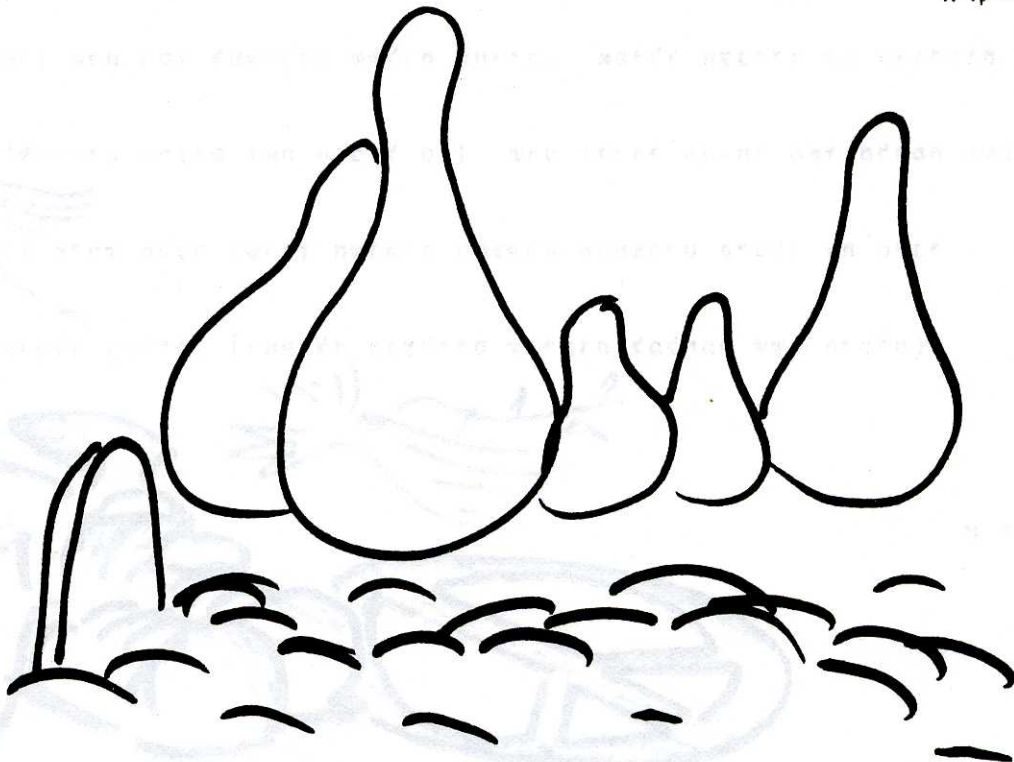
ובהחבא, בחנועות מרדוח

גרפו את חוטמם המאדים הקטן

ואמרו בקול חרישי, מיראת המקום -

לנו זה לא יקרה

לעולם.

איזה שלום נאיזה נעליים !

לפני חמש שנים נחתמו הסכמי קמפ - דייויד (זוכרים ?) לפי מיטב הבנתי

אנחנו נותנים למצריים את מחצית האי סיני ומקבלים בתמורה את השלום

אולם מה שאירע אל נכון הוא שאין מלחמה אך גם אין שלום והעובדות

הבאות מדברות בעד עצמן : לא הוזמנו לתערוכות , לתחרויות ספורט, וכמו

כן ספורטאים מצריים לא מגיעים ארצה (וכל האיסורים באים מכיוון הממ -

שלה כמובן) ועוד הדוגמאות רבות (בבולטת שבהן היעדרו של השגריר המצרי

מזה למעלה משנה). אז אם לזה קוראים שלום הרי שאני אישית הייתי מעדיף

להמשיך ולבלות את ימי הקיץ על החוף בדהב, שרם וכמובן נביעות , משום

שמלבד התמקחות קטנוניות על עניינים שאינם שווים זאת (מלון סונסה),

אין שום רמז לפעילות ששלום מחייב. אפילו העניין עם הוויזות והדרכונים

למצריים מדגיש זאת כל ס ! שום שינוי מהותי מאז מלחמת ששת הימים

לא אירע מלבד כמובן העובדה המצערת שהמצרים קיבלו את סיני . הישראלים

קיבלו נעלים (ואפילו הנעליים שייכות למלחמת ששת הימים).

א י צ י ק.

